

οι κερανοί της; Τι σε μέλλει σένα, που δεν έδιστασες να παρα-
ξής την καρδιά μου, που σου την είχα ανοίξει έντελώς και σε είχα
άρψει να διαβάσης όλα της τα μυστικά;

» Σε λίγο, έπειδή δεν μπορούσα να τους βλέπω τόσο εντυπωσι-
σμένους, χωρίς να λογαριάσω τη θύελλα πουξες ξεσπάσει ένταμεταξύ
πραγματικά τρομερή, κατέβηκα στο περιβόλι μας και χόθηρα κάτω
από τα πανύψηλα δέντρα του. Ή αστραπές που απλώνόντουσαν σαν
φείδια φωτεινά στον ουρανό, οι κρότοι των κεραυνών, ή βροχή που
έπεφτε ραγδαία, δεν μούκαναν καμιά έντιπια.

» Μονάχα μια φοβερή σκέψη βασάνιζε το μυαλό μου: Δεν μ' ά-
γαπάς πια! "Αν δεν είχε ιδεί την Κοντοίτα, θα μ' αγαπούσε ακό-
μα!" Αν δεν την έβλεπε πια, θα ξαναγύριζε κοντά μου!

» Μήπως όμως υπήρχε κανένα μέσον; "Αχ, αυτή ή Κοντοίτα,
που την αγαπούσα τόσο πολύ! Ποτέ δεν έλαζα, όχι, δεν τό φαντα-
ζόμουνα ποτέ, πώς θα μού σπάραιζε τόσο άσπλαχνα, τόσο αλλήγη-
τή φτωχή μου καρδιά. Σε τί της έφταζα; Μήπως δεν την αγα-
πούσα σαν ιστορική αδελφούλα;

» Και πότε τότε την τρομερή απόφασή μου, ανάμεσα σε κερα-
υνούς και αστραπές. "Άλλοίμονο σ' εκείνη που μού πλήγωσε την καρ-
διά μου!" "Α... δεν μπορεί να φαντασθή κανείς τί σχέδια μπορεί
να κάνει ένας παραγωγισμένος έρωας, ένα προδομένο αίσθημα αγά-
πης! Κι' άειληπόμενη όπως ήμουν, άποφάσισα να στείλω στην ά-
δελφή μου μια άνοδοέση, το άρωμα της οποίας θα τη μεθούσε.

άλλα και θα την εσόθωνε, γιατί θα είχα ρίξει μέσα στους
κάλυκες των άνθων από τη σκιάν εκείνη με το κεραυνοβόλο
άποτέλεσμα, που μού είχε δώσει κάποτε κρυφά ή παραμόλινα μου,
ή δόνα Πεπίτα. Μήπως, άλλωστε, έμειε ή "Ανταλιδύδες
δεν μεταχειρίζοματε πάντα ευχρηστικά ή δηλητήρια;

» "Εσπευτα το μπουκέτο. "Υστερα όμως μετάνιωσα έξα-
φνα. "Ήθελα να το πάρω πίσω! Θα προτιμούσα να τό πε-
τούσε ή Κοντοίτα, χωρίς να τό μυρίστ ή! Μά όχι, όχι... Δεν
ήθελα να γίνει δική του!" "Ω, Θεέ μου! Άγαπημένη μου ά-
δελφούλα, ψιθύριζε, πέταξε τα αυτά τα λουλούδια, φύγε μα-
κριά από τ' άρωμά τους!

» Ή Κοντοίτα δέχτηκε μ' έμπιστοσύνη την ειδοιαστή ά-
νοδοέση, και μόλις τη μυρίστηκε, μια νεκρική χλωμάδα ά-
πλόηθε στο πρόσωπό της. "Έγειρε στην άγκαλιά του "Άλ-
βέρτου και τό φως της μάτιας, τό φως της βελούδινα μάτια
της, δεν θα ξαναβούν πια! Πέθανε!... Τη σκότα-
σα!... Τη δηλητηρίασα!... Καταλαβαίνετε;»

Χωρίς ν' άπαντήσει τίποτε, ο δικαστής έφώναξε δυό άλ-
γοναζέλ (χωροφύλακες) και με άπότομη φωνή τους έλεγε:
— "Οδηγήστε αυτή τη σενορία στη φυλακή του Σάν-
Ζουάν ντ' Ουόδα!"

GUIDO PERONE

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΗΣ

(Δημοτικό τραγούδι της Τριπολιτιδος
που το τραγουδούν συχνά οι Βεδουίνοι).

"Εγώ με το μπουζούκι μου και τα πολλά μου μέτρα
που δασκαλεύω τους ποιητές κι' είμαι γεμάτος φλόγα
θα πω έναν ύμνο έρωτικό, τραγούδι θα ιστορήσω
γιά να παίνεσο την καλή, πύχει τα μάθηρα μάτια
κι' έκαμε την καρδούλα μου σαν το κεριά να λιώνη.

Το νεραϊδένιο της κορμ βεργολογεί και σιεύτα
καθώς ψηλή βελανιδιά στο φύσημα του άνεμου.
"Έχει μαλλιά που μοιάζουνε φτερά στρουθοκαμήλου
σαν τα τινάζει τρέχοντας στον κάμπο άπειλισμένη
γιατί ένας νέος κνηγός την πλήγωσε τη δόλια.
Τό μέτωπό της κάταστρο καθώς τό χιόνια αστράφτει
καθώς τό χιόνια της νυχτός στο φεγγαριού τη λάμψη.
Τά μάγουλά της σαν τά ιδείε θα πής πώς είνε ρόδα
που κάποτε βασιλόπουλο γύρια του κρατάει.
Τά δυό τά χείλη της θα πής πώς είνε δυό κοράλια,
το κρεμειά το χρώμα τους θα πής; δεν βρίσκει' άλλο...
"Αστράφτουνε τα μαρμάρινα της καθώς τό γιαταγάνι,
όπου γυμνά στο χέρι του κρατάει ο καπετάνιος
και μέσο' στη μάχη ριχνεται να διώξη τους έχι...
μας
σύντας χτυπούν οι άράπιδες τό βροντερά ταμπούρα.
Περήφανη έχει πατισιά, περήφανο βυθίζει
τ' αγαλματένιο της κορμ στο δρόμο και λυγίζεται
καθώς καρδίι κουρσευτόν που βγαίνει άπ' το λιμάνι
κι' απλώνει κάργα τά πανιά στη μέση του πελάγου.

Στην έρημιά του, μόνο του βροχιέται το λιοντάρι
και σύγκορμης ταραζόνται από φόβο ή άλαφίνες
κι' όση κι' αν έχουν πονηριά, ποτέ τους δεν τολμάνε
να τό κοντοζυγώσουνε γιατί θα τις ξεσχίση.
"Ένα λιοντάρι είμαι κι' εγώ στην έρημιά μου μόνος
μα έσύ "Άγναυό με τ' όνομα να μην πολυφοβάσαι,
γιατί εγώ σοφ' τραγουδάω τον έρωτα. "Άγναυό μου.
"Εγώ που στη μικρότερη άναπνοή του άγέρω
ξέρω να πω ποσ' έρωτα και κατά που πηγαίνει.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΑΠΩΛΕΣΘΕΝΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ,,

(Του ΜΙΑΤΩΝΟΣ)

"Όταν με σε γλυκομιλά, κόρη χρυσή,
φεύγει ο καιρός σαν άστραπη και δε γροικώ τις όρες,
γιατί κοντά σου όλα θεσπέσια τά θαρω.
Φυσάει τ' δλόδροσο τ' άγέρω της άωγής
κι' είνε χαρά ή άνατολή με τό πουλιά
που μάς μαγεύει ή μελωμένη τους λαλιά.
"Ήλιος ενφρόσινος άπλώνει και σκορπά
τις λαμπρές άχτίνες του μεστές ζωή
στη χλόη, στα δέντρα, στους καρπούς και στους άνθους
που λούζονται στην άωγή πρώτη δροσιά.
Κι' έτσι, βαθειά άπ' τη γή τό χόμα τό παχύ
σκορπάει τό μύρο άπ' την πικρή ποίμε βροχή.
Κι' είνε χαριόσουν κι' ή νύχτα ή αγαλή
με τό ίερό φιλέρημό της τό πουλί,
με τό φεγγάρι εκεί ψηλά που όδοιπορεί,
με τ' άστρα που κοπαδιαστά λαμπροκοπούν.
Μά ούτε τό δλόγλωκο τ' άγέρω της άωγής
με τό πουλιά που ελαϊόδου μαγευτικά
μηδ κι' ο ήλιος που φαιδρός άπ' τό πρωί
λάμπει σ' αυτήν τη μαγευμένη έδω τη γή,
μηδ τό χόρτα και τά δέντρα κι' οι καρποί
και τό λουλούδια τά λουόμενα στη δροσιά,
μητε τό μύρο που σκορπά ή βρομιμένη γή
στερνά άπ' την άφθονή κι' δλόδροση βροχή,
μητε τό άπόδροβο που άνοίγεται ή καρδιά,
μητε ή νυχτιά με τό ίερότατο πουλί,
μητε τό νυχτοπάλια με τό λαμπρό
του φεγγαριού οελάγιωμα ή τό άχνό
τό φως των άστρων σ' άπειρο τό χάος, μπορεί
ν' άξίξη λείποντας έσύ, κόρη χρυσή.

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Τη δυναμώνουν τη φωτιά. Χαίρε... ο άτιμος σφυρίζει.
Είτε σηκώνουν άγκυρα, είτε περνάει τό τρ. νο,
έρχομαι, φεύγω... άδιάρκο τό κήμα άναο νάζει,
και στα άνοιχτά άμα πηλαλάει και στο γυαλό άμα γράζει.
Μαζύ θα τό μαζέφωμε τό ρόδα που θ' άνθίθον
τά φύλλα του περιβόλιού κι' άς πέφτουν ένα νύ.
Χαίρε!... στη γέννησί μας και στο θάνατό μ... Χαίρε!
Γιατί κι' ή εύτυχίες μας κι' ή συμφορές θα σβήσουν.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΓΕΛΙΑ

"Όταν λέμε έσπασια στα γέλια ή πέθανα άπ' τά γέ-
λιας, δεν φανταζόμαστε ποτέ, πώς μπορεί καμιά φορά να
πραγματοποιηθή και να γίνει κυριολεκτικά μια τέτοια έκφραση.

Κι' όμως, μια "Αγγλίδα πέθανε τελευταίος από τό πολ-
λά τά γέλια. Ή γυναίκα αυτή ήταν μια άπλοή καθαριστρια
και είχε προσληφθή στην ύπηρεσία ενός φρενοκομείου του Λονδί-
νου. Την πρώτη ήμέρα όπως που πήγε να πάσθ δουλειά, είδε στο
προαύλιο του θεατηρίου έναν ακίνδυνο τρελλό, ο όποιος έπέμενε
να τριβή μια τά χέρια του, να χτυπά μια τά γόνατά του με ρυθμι-
κή κανονικότητα κι' ύστερα να στρίβη τό άντικαρκτα μονστάμα του,
κάνοντας ένα σωρό γκριμάτσες. Ή άπλοή καθαριστρια θεώρησε
τόσο άστείο και κωμικό τό πράγμα, όστε βάλληξε να γελά ή άκα-
τάσχετα, σχεδόν να ουρλιάζει, ός τη στιγμή που παρουσιάστηκε ο
προϊσπάμενός της και την κίταζε με άσθηρό βλέμμα, άνακαλών-
τας την στην ενδρέπεια. Τότε ή δύστυχη γυναίκα, μη μπορώντας
με κανένα τρόπο να συγκρατήση τό γέλιο της, έπεσε κάτω ξερή. Ή
νεκροφία που έγινε κατόυν, διεπίστωσε ότι αιλία του θανάτου της
ήσαν τά δυνατά γέλια και ιδίως ή μεγάλη προσάθεια που κατέβα-
λε ή άτυχη γυναίκα να τό συγκρατήση, προσάθεια ήτις έπέφερε
τό άπότομο στεγμάτιμα της καρδιάς και τό θάνατο.

Αυτό άποδεικνύει πόσο επικίνδυνη είνε έπίσης ή κακή συνήθεια
που έχουν πολλοί να προσπαθύν με γαργαλιότητα στα μικρά παιδιά,
τό τυραννικό εκείνο συνεχές και άσπάτητο γέλιο που μπορεί να οδη-
γήση σε καρδιακές παθήσεις.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

"Έχουν πιά ότι ο χρόνος είνε χρήμα κι' όμως είνε κάτι περισσό-
τερο: είνε ζωή.

John Lubbock.

Τά δευτερόλεπτα που άφίνομε πίσω μας, δεν μμπορεί ούτε ή
αιωνιότης να τό άνακαλέση.

Σίλλεορ.

"Ο καιρός έχει διαφορετικό βηματισμό για τους διαφόρους
άνθρώπους. Για τόν ένα ο χρόνος πηγαίνει βάθην, για τόν άλ-
λον τριποδίζει, για τούτον καλπάζει και για ζείνον στέκεται.

Σαίξπηρ.

